

Deutsches Konsulat

Das Deutsche Konsulat

beehrt sich, anbei eine im Auftrage des Auswärtigen Amtes in Berlin amtlich zusammengestellte Materialsammlung über die polnischen Greuelthaten an den Volksdeutschen in Polen ergebenst zur Verfügung zu stellen.

Maastricht, den 15. März 1940.

Het doodenveld der volksduitschers in Polen

*Tot dusver meer dan 58000 slachtoffers
van het Poolsche schrikbewind*

Het Duitse Departement van Buitenlandsche Zaken heeft onder gebruikmaking van het nieuwe omvangrijke bewijsmateriaal zoeven den tweeden vermeerderden druk van de van omvangrijk oorkondenmateriaal en talrijke fotocopiëen voorziene documentenverzameling „De Poolsche onmenselijkheden tegen volksduitschers in Polen“ doen verschijnen.

Hierover wordt ambtelijk medegedeeld

(tweede ambtelijke Duitse publicatie over de Poolsche onmenselijkheden tegen volksduitschers in Polen):

De kunstmatige stichting van de Poolsche republiek te Versailles had haar geheele politiek tegen de Duitschers binnen het gebied van den nieuwwen staat van meet af aan gericht op een stelselmatige uitroeiing van het Duitse volksdeel. Zoo werd in de jaren sedert 1919 verreweg het grootste deel der menschen van Duitschen bloede van hun overoude Duitse nederzettingen in het oosten door de Polen verdreven. Een speciale ambtelijke instantie is er op het oogenblik mee belast, het materiaal over den omvang van deze Poolsche uitroeiingspolitiek in cijfers vast te stellen. Al kan dit werk ook eerst na geruimen tijd zijn volbracht, toch kan reeds nu worden gezegd, dat het door het dic-taat van Versailles over den Duitschen

stam in het oosten neergestorte ongeluk de grootste volksche catastrofe is, welke een volk in Europa ooit heeft ondergaan.

Een bewijs, met welke snelheid en stelselmatigheid deze verdrijving van de Duitschers geschiedde, is het door het instituut van onderzoek voor nationaliteiten-vraagstukken te Warschau vastgestelde feit, dat reeds in 1931 een millioen Duitschers in Polen van huis en haard waren verdreven.

Ook de Duitisch-Poolsche overeenkomst van Januari 1934 heeft niet de verwachte verandering gebracht, doch integendeel nog een verscherping van de gedurende al die jaren gevoerde stelselmatige nationalistische Poolsche ophitsing, van het schrikbewind der Poolsche chauvinistische bonden en de praktijk van gewelddaan-doening en kwelling der Poolsche overheden. De Poolsche regeering heeft deze overeenkomst beschouwd als een gemakkelijken dekmantel, waaronder zij haar willekeurige verdrijvingsmaatregelen tegen de Duitschers meende ongestoord te kunnen voortzetten, ja, nog te verscherpen.

In 1939 had deze ontwikkeling in Polen een atmosfeer teweeg gebracht, welke de positie van de tot dat oogenblik nog niet weggevoerde, verdreven of vermoorde Duitschers meer en meer ondragelijk maakte. De Britsche blanco-volmacht stijfde de houding van de

Poolsche regeering en overheden en leidde ertoe, dat men te Warschau zonder eenige moreele bedenkingen niet slechts vrijen loop liet aan het ietwat naïeve krijgsmachtige imperialisme tegen het Duitsche Rijk, doch evenzeer aan het wilde drijven der door pers en radio tot krankzinnigheid aangevuurde acteurs der geweldmiddelen tegen de Duitsche volksgroep en tegen al wat Duitsch was. De openbare meening van de wereld heeft reeds met ontzetting vernomen, in welke bloedorgiën het Polendom zich bij het uitbreken van den oorlog aan weer- en wapenlooze Duitsche mannen, vrouwen en kinderen vergreep. De **Bartholomeusnacht van Bromberg** vormde slechts de inleiding tot een schrikbewind en een **moordzucht**, die zich overal uitraasden, waar nog maar een Duitscher in Polen te vinden was.

Nog erger dan het ergste, wat te vreezen stond.

De Duitsche onderzoeken, welke onmiddellijk na afloop van den Poolschen oorlog werden begonnen, leverden reeds tot 17 November 5437 ontegenzeggelijke moorden op, welke door soldaten van de Poolsche weermacht en leden van de Poolsche burgerbevolking op volksduitschers waren gepleegd. Reeds toen stond echter vast, dat dit gruwelijke moordcijfer slechts een klein brokstuk van het totaal der vermoorden uitdrukte. Door de in Polen ingestelde speciale commissies van de Duitsche Rijk-regeering zijn in alle tot 1918 Duitsche gebieden zoomede in het tegenwoordige gouvernement-generaal Polen reeds honderden massagraven gelocaliseerd. Van deze konden wegens het uitbreken van den winter slechts een deel worden geopend. Reeds hierbij is het aantal der geïdentificeerde lijken tot 12857 gestegen.

Eerst in het voorjaar zal het mogelijk zijn, om den geheelen omvang van de over den Duitschen stam sedert het begin van den oorlog neergedaalde catastrofe vast te stellen en de vermoorden op te graven en te identificeren.

De bij den chef van het burgerlijk bestuur in Posen ingestelde centrale voor het opsporen en bergen van volksduitschers is ermee belast, een nauwkeurige statistiek op te stellen, alleen maar van de sedert het uitbreken van den oorlog vermiste Duitschers. Deze statistiek, die tot dusver nog niet is voltooid — dagelijks komen nog verdere berichten over verdrevenen, weggevoerden, vermisten enz. binnen — omvat reeds een namenlijst van totaal meer dan 45 000, die nog bij de reeds geïdentificeerde 12 857 komen. Er moet met beslistheid op

worden gerekend, dat van deze 45 000 niemand meer in leven is, doch dat zij evenals de andere Duitschers een gruwelijken dood zijn gestorven en in de nog niet geopende massagraven in den grond zijn gestopt. Het totale cijfer van de tot dusver gevonden sedert het uitbreken van den oorlog in Polen vermoorde slachtoffers bedraagt dus nu reeds meer dan 58 000.

Niet alleen in de oorspronkelijk vastgestelde streken van het Poolsche schrikbewind in het land van Posen en in het district Bromberg bevinden zich deze slachtoffers, doch het dooenveld van den Duitschen volksstam strekt zich ook uit tot het Silezische en Middenpoolsche gebied.

Ook in deze deelen van Polen werden duizenden en nogmaals duizenden Duitschers, die bij het uitbreken van den oorlog van hun woonplaats gehaald en als vee weggesleept werden, bij de ineensstorting van de Poolsche weermacht en den Poolschen staat bij hoopen, waar zij zich op dat oogenblik op marsch bevonden, met mitrailleurs neergeschoten.

De Duitsche volksstam in Polen heeft in de dagen van zijn bevrijding uit het Poolsche juk een zoo ongehoorden bloedtol betaald, dat het Poolsche volk voor alle tijden met het vreeselijke resultaat van deze stelselmatig voorbereide en van overheidswege georganiseerde en aanbevolen moordactie is belast.

Maar dit laatste en huiveringwekkendste uitrazen van de Poolsche terreur was slechts het besluit van een twintigjarige orgie der gewelddoening en vernietiging.

De door de Duitsche regeering met het vaststellen van het cijfer en den omvang van deze Poolsche uitroeiingspolitiek belaste ambtelijke instantie beschikt nu reeds over materiaal, dat het schokkende bewijs levert, dat tallozen der in deze twintig jaar van huis en haard verdreven Duitschers ellendig te gronde zijn gegaan. Een groot gedeelte van de uit Polen verdreven Duitschers is in Duitschland aangekomen in een zoo ondermijnden gezondheidstoestand, dat zij de vlucht uit de Poolsche hel slechts korten tijd hebben overleefd. Talloze Duitsche menschen zijn in de turbulente jaren der Poolsche bezitneming gewelddadig uit den weg geruimd, zonder dat eenige instantie ter wereld zich om hun lot heeft bekommerd.

Als eens de uiteindelijke cijfers over deze massa-uitroeiing van den Duitschen volksstam in Polen bekend kunnen worden gemaakt, zal de wereld met ontzetting gewaarworden, in welke misdadige handen zij het lot van een groot deel van het Duitsche volk had gelegd.

Het martelaarschap der volks- duitschers in Opper-Silezië De bloedferreur van den Korfanty-opstand

Ambtelijk wordt medegedeeld (vierde ambtelijke Deutsche publicatie over de Poolse wreedheden tegen volksduitschers in Polen):

De in de Septemberdagen in Polen vermoorde 58.000 volksduitschers zijn alleen maar de laatste slachtoffers van stelselmatige onderdrukking en uitroeiing. In verloop van de jaren, waarin de Deutsche volksstam voor een deel aan het Poolse staatswezen toevertrouwd is geweest, heeft deze staat reeds vroeger zijn waar aangezicht van schrikbewind en moord ten opzichte van al wat Duitsch is op vreeselijke wijze onthuld:

In de jaren 1920 tot 1922, in den tijd van de volksstemming in Opper-Silezië. Maar al te snel en al te gemakkelijk raken de gebeurtenissen van dien tijd, die zich nog onder de oogen van de thans levende menschen hebben afgespeeld, onder den indruk van de groote gebeurtenissen van de laatste jaren in vergetelheid. Maar zij verdienen des te meer in de herinnering terug te worden geroepen, als de Poolse ondermenschen toen hun orgiën eveneens niet slechts onder duldung, doch zelfs onder bevordering hebben gevierd juist van die mogendheden, die ook per slot van rekening de verantwoording hebben te dragen voor den Bartholomeusnacht te Bromberg in September 1939.

Bloedige verkiezingsterreur

De Polen en hun medeplichtigen waren er te Versailles niet in geslaagd, het rijke Deutsche Opper-Silezië in flagranten strijd met het zelfbepalingsrecht der volken zonder volksstemming aan hun nieuwen staat te laten toekennen. Gezien het overwegend Deutsche karakter van dit gebied, dat zijn economischen bloei uitsluitend aan

Duitschland te danken had, zagen zelfs de machthebbers van Versailles zich genoopt, over het uiteindelijke lot van dit land door een volksstemming te laten beslissen. Men begreep in Polen onmiddellijk, dat, als deze volksstemming rechtmatig haar beslag zou krijgen, Polen nooit hoop zou kunnen koesteren om Opper-Silezië ooit in zijn hand te krijgen.

Dientengevolge besloot men, van deze volksstemming alleen maar een zuivere formaliteit te maken, van te voren echter reeds voldongen feiten te scheppen en het Duitschgezinde Opper-Silezië door een bloedig schrikbewind onder den duim te houden. Reeds eind 1918 was men er van Poolse zijde toe overgegaan, om de opgehitste Poolse minderheid in Opper-Silezië van wapens te voorzien en in benden te organiseren, die door leden van het geregelde Poolse leger en door duistere elementen uit het binnenland van Polen werden aangevuld. De politieke leiding van deze organisatie lag in handen van den beruchten agitator en bendenaanvoerder Korfanty. Toen in Januari 1920, na het van kracht worden van het dictaat van Versailles, de Deutsche troepen, die in Augustus 1919 een eerste Poolse poging tot opstand binnen weinige dagen terneer hadden geworpen, het land moesten verlaten en in hun plaats een intergeallieerde plebiscietcommissie met een intergeallieerd politieleger, in hoofdzaak bestaande uit Franschen en daarnaast uit Engelschen en Italianen, haar intocht hield, achtten de Polen hun tijd eindelijk gekomen. Korfanty werd door de Poolse regeering tot plebiscietcommissaris van Polen benoemd en daarmee werd een buitengewoon groot gezag verleend aan een man, die eerder geschikt was geweest voor

Het martelaarschap der volks- duitschers in Opper-Silezië De bloedferreur van den Korfanty-opstand

Ambtelijk wordt medegedeeld (vierde ambtelijke Duitse publicatie over de Poolse wreedheden tegen volksduitschers in Polen):

De in de Septemberdagen in Polen vermoorde 58.000 volksduitschers zijn alleen maar de laatste slachtoffers van stelselmatige onderdrukking en uitroeijing. In verloop van de jaren, waarin de Duitse volksstam voor een deel aan het Poolse staatswezen toevertrouwd is geweest, heeft deze staat reeds vroeger zijn waar aangezicht van schrikbewind en moord ten opzichte van al wat Duitsch is op vreeselijke wijze onthuld:

In de jaren 1920 tot 1922, in den tijd van de volksstemming in Opper-Silezië. Maar al te snel en al te gemakkelijk raken de gebeurtenissen van dien tijd, die zich nog onder de oogen van de thans levende menschen hebben afgespeeld, onder den indruk van de groote gebeurtenissen van de laatste jaren in vergetelheid. Maar zij verdienen des te meer in de herinnering terug te worden geroepen, als de Poolse ondermenschen toen hun orgiën eveneens niet slechts onder duldung, doch zelfs onder bevordering hebben gevierd juist van die mogendheden, die ook per slot van rekening de verantwoording hebben te dragen voor den Bartholomeusnacht te Bromberg in September 1939.

Bloedige verkiezingsterreur

De Polen en hun medeplichtigen waren er te Versailles niet in geslaagd, het rijke Duitse Opper-Silezië in flagranten strijd met het zelfbepalingsrecht der volken zonder volksstemming aan hun nieuwen staat te laten toekennen. Gezien het overwegend Duitse karakter van dit gebied, dat zijn economischen bloei uitsluitend aan

Duitschland te danken had, zagen zelfs de machthebbers van Versailles zich genoopt, over het uiteindelijke lot van dit land door een volksstemming te laten beslissen. Men begreep in Polen onmiddellijk, dat, als deze volksstemming rechtmatig haar beslag zou krijgen, Polen nooit hoop zou kunnen koesteren om Opper-Silezië ooit in zijn hand te krijgen.

Dientengevolge besloot men, van deze volksstemming alleen maar een zuivere formaliteit te maken, van te voren echter reeds voldongen feiten te scheppen en het Duitshgezinde Opper-Silezië door een bloedig schrikbewind onder den duim te houden. Reeds eind 1918 was men er van Poolse zijde toe overgegaan, om de opgehitste Poolse minderheid in Opper-Silezië van wapens te voorzien en in benden te organiseeren, die door leden van het geregelde Poolse leger en door duistere elementen uit het binnenland van Polen werden aangevuld. De politieke leiding van deze organisatie lag in handen van den beruchten agitator en bendenaanvoerder Korfanty. Toen in Januari 1920, na het van kracht worden van het dictaat van Versailles, de Duitse troepen, die in Augustus 1919 een eerste Poolse poging tot opstand binnen weinige dagen terneer hadden geworpen, het land moesten verlaten en in hun plaats een intergeallieerde plebiscietcommissie met een intergeallieerd politieleger, in hoofdzaak bestaande uit Franschen en daarnaast uit Engelschen en Italianen, haar intocht hield, achtten de Polen hun tijd eindelijk gekomen. Korfanty werd door de Poolse regeering tot plebiscietcommissaris van Polen benoemd en daarmee werd een buitengewoon groot gezag verleend aan een man, die eerder geschikt was geweest voor

hoofdman van een rooverbende dan voor dezen post vol verantwoording. Onder misbruik van zijn positie slaagde hij er weldra in, de Poolse militaire organisatie aan te vullen met een agitatieapparaat, dat de van alle scrupules gespeende ophitsing tegen de Duitschers tot in het kleinste dorp droeg, tevens diende om de geheele Duitschgezinde bevolking te bespionneeren en te controleeren en waaraan de Deutsche bevolking ten aanzien van de houding van het overwegende deel van het intergeallieerde „politieleger“ weerloos was uitgeleverd.

Moord en brandschatting

19 Augustus 1920 begon na een tot in détails voorbereid plan de opstand, die zich weldra over het geheele oosten van Opper-Silezië uitbreidde en vooral in de plattelandsdistricten het ruwste schrikbewind ontplooidde. Men moest het nog mild noemen, als Deutsche dorpen, zoo bijvoorbeeld het plaatsje Anhalt door de insurgenten in brand werden gestoken, als Duitschgezinden van alle kringen der bevolking werden mishandeld, weggesleept en uit hun woningen verdreven. Want tegelijkertijd met deze daden begon een doelbewuste en stelselmatige moordcampagne, waarbij onmenselijkheden zijn voorgekomen, die men zich nauwelijks kan voorstellen. Om ook maar een begrip te kunnen krijgen van de toen gepleegde Poolse wandaden moge uit duizenden en nogmaals duizenden moordverslagen slechts één enkel geval worden gegrepen, dat typisch is voor het gedrag der Polen en dat toen reeds ten duidelijkste de ware natuur van de Poolse ondermensen aantoonde.

Volgens een toenmalig ambtelijk rapport is op den tweeden dag van den opstand het volgende geschied:

„21 Augustus in den avond werden te Michalkowitz zeven Duitsch-Oostenrijksche mijnwerkers door insurgenten uit den slaap gehaald en tesamen met de te Bittkow wonende arbeiders Schellong en Krause naar de op Poolsch gebied nabij de Poolse plaats Czeladz gelegen mijn Saturnus gebracht, waar de denzelfden avond weggesleurde onderwijzer Skrowek en een zekere Slowik uit Michalkowitz zich reeds bevonden. Op de mijn Saturnus en later in het wachtkloak van het Poolse politiecommissariaat te Czeladz werden de Duitschers in een in den kelder gelegen cel opgesloten, op een rij geplaatst en door 20 tot 30 insurgenten met gummiknuppels, ijzeren staven, eiken-

houten stokken, boksbeugels en geweerkolven zoolang bewerkt, tot zij teneede bewusteloos waren, teneede krimpnd van de pijn op den grond lagen. Hun smartkreten wekten de pijnigers slechts tot nieuwe wandaden op..... Een andere insurgent dwong, door hen met een dikken knuppel af te ranselen, zijn slachtoffers, hun stukgeslagen gezichten in een kom met een scherpe vloeistof te dompelen. Voor men ertoe overging, de Duitschers op bevel van den „commandant“ in de buurt van Przelaika te vermoorden en hen daarna in de rivier Brinnitza te werpen, werd hun op cynische wijze medegedeeld, hoe zij ter dood zouden worden gebracht. Bij den moord zelf was geen getuige aanwezig; de van de lijken opgenomen foto's toonen echter aan, op welk een onmenselijke wijze men hier te werk is gegaan.“

Engelschen en Franschen keken toe

De Fransche en Engelsche troepen bleven werkloos toezien bij dit optreden van het misdadige Poolse gepeupel. De eenigen, die zich tegen het schrikbewind verzetten, waren de Italianen, die echter slechts een klein contingent hadden geleverd en daarom slechts geringen invloed op den loop der gebeurtenissen konden oefenen. Waar echter de Italianen invloed konden oefenen werd rust en orde bewaard en daarmede rekening gehouden met de letters der regeling van Versailles, welke door de Franschen, Engelschen en Polen, dus door de eigenlijke verwekkers, op de meest cynische wijze met voeten werden getreden. Ja, de intergeallieerde commissie ging in haar partijdigheid ten gunste van de Polen zoo ver, dat zij in vollen omvang als belooning voor dezen opstand aan de eischen van de insurgenten op ontwapening van de Deutsche veiligheidswacht en erkenning van een Poolse „burgerwacht“ voldeed. Daarmede werd dus aan de Deutsche bevolking de laatste bescherming onttrokken. De Poolse moordbenden werden officieel belast met hun „bescherming“ met het gevolg, dat van toen af aan al wat Duitsch was, als vogelvrij gold. Het bedoelde gevolg bleef niet uit. Tot den dag der volksstemming, 20 Maart 1921, duurde de stelselmatige terreur in alle gebieden, waarover zich de opstand had uitgebreid, niet slechts voort, doch zij verscherpte zich van dag tot dag. Een openlijk bepleiten van de Deutsche zaak werd volkomen onmogelijk gemaakt, daar de bevolking door steeds nieuwe bedreigingen en gewelddadigheden van de door het land trekkende Poolse benden in onrust en verschrikking werd gehouden.

Door deze handelingen, zoomede door de terreur op den stemmingsdag zelf werden volgens een voorzichtige schatting ver boven de 100.000 Oppersileziërs gedwongen, tegen hun werkelijken wil in hun stem voor Polen uit te brengen. Niettemin kon de Poolsche verkiezingsterreur niet beletten, dat Opper-Silezië zich met een overweldigende meerderheid voor het blijven bij het Duitsche Rijk uitsprak. Het is bekend, dat de Volkenbond, het duidelijke resultaat van de stemming vervalschend, op willekeurige wijze het gebied uiteenscheurde en groote, zuiverduitsche gebieden aan Polen gaf, omdat Polen beweerde, deze voor den opbouw van zijn nationaal bedrijfsleven noodig te hebben.

Maar ook na deze volksstemming kon het gepijnigde land niet tot rust komen. Dadelijk na den twintigsten Maart begon in de geheele provincie een stroom van vluchtelingen uit de plattelandsgebieden naar de steden te vloeien.

En tòch, dit was allemaal alleen maar een voorspel, het ergste stond nog voor de deur. Om ten aanzien van den voor Polen ongunstigen uitslag van de volksstemming wederrechtelijk te komen tot een voldongen feit volgens beproefd voorbeeld, zooals bijvoorbeeld in het geval van Wilna, dat weinige maanden van te voren door een Poolschen overval van Litauen was geroofd, gaf Korfanty 3 Mei 1921 het teeken tot den derden Poolschen opstand, die, zooals talrijke documenten bewijzen, zijn oorsprong had in de regeering te Warschau en die door het uitzenden van soldaten van het geregelde Poolsche leger en door Poolsche munitiezendingen op de krachtigste wijze werd ondersteund.

Duitsche vrijwilligers brachten redding

Als het doel van het oproer, heel Opper-Silezië tegen den uitslag van de volksstemming in Poolsche handen te brengen, niet werd bereikt, is dit te danken geweest aan de Duitsche vrijwilligers, die uit alle gouwen van het Rijk zich in Opper-Silezië aaneensloten en tweederden van het land vrij hielden van het Poolsche juk. Boven het laatste derde deel echter hield de intergeallieerde commissie haar „beschermende“ hand. Aan haar is het te wijten, dat de Poolsche moordbenden in Oost-Opper-Silezië meer dan twee maanden lang een schrikbewind konden ontketen, dat in de moderne geschiedenis zijns gelijke zoekt.

Alweer waren het, evenals bij den tweeden opstand, alleen de Italianen, die hun blazoën

zuiver hielden en den hun door Versailles opgelegden plicht ten volle ter bescherming van de aan hen toevertrouwde bevolking hebben vervuld, ten volle, tot den dood! 31 Leden van de Italiaansche bezettingstroepen hebben hun leven gelaten als bloedgetuigen in den strijd tegen het Poolsche barbarisme. De Engelschen daarentegen bleven werkloos toekijken bij het woeden van de Poolsche horden. Wat beteekende ook een Duitsch menschenleven, het leven van een arm, opgehitst lid van het zoeven overwonnen en gedeemoedigde volk in het oog van de beulen der wereld?! De Franschen maakten zelfs gemeene zaak met de opstandelingen, verleenden hun hulp bij hun wandaden en maakten zich dus op nog actiever wijze dan de Engelschen medeplichtig aan de vreeselijke misdaden, die op weerlooze Duitsche volksgenooten zijn gepleegd.

Moord, geweld, mishandeling voor weerloozen

Hoe vreeselijk de Polen hebben gehuisd, is nooit precies vastgesteld en zal ook nooit geheel en al kunnen worden onderzocht. De toenmalige Duitsche regeering heeft geen lauwerkransen gevlochten voor de weerlooze slachtoffers van Poolschen willekeur, geen internationale humanitaire organisatie heeft zich om hen bekommerd; alleen gelaten en door niemand geholpen bleven zij trouw aan hun volkstam tot den dood. Alleen gedurende den opstand van Mei en Juni moesten tallooze Oppersileziërs onder de gruwelijkste omstandigheden hun leven laten. Andere duizenden, waaronder vrouwen, grijsaards en kinderen, werden opgepakt, mishandeld en gedeporteerd. Tot diep in de tienduizenden loopt het aantal van hen, die huis en werkplaats moesten verlaten, wier moeizaam verworven eigendom werd geroofd of verwoest, zoodat zij slechts het naakte leven konden redden.

De schuld voor het hier gebeurde valt geenszins ten laste van slechts enkele misdadigersnaturen. De schuld voor het hier gebeurde valt ten laste van de toenmalige Poolsche regeering, die achter de insurgenten stond en van het Poolsche leger, waarvan leden niet slechts onder oogluikend toelaten, doch op last van hun superieuren aan de Silezische opstanden hebben deelgenomen. De schuld valt op de leidende kringen van het Polen-domein, die in verblind, hoogmoedswaanzinnig chauvinisme de benden van Korfanty aanspoorden tot hun misdrijf, ja zich bij hen aansloten.

Een deel van de wereldpers heeft over dezen staat van zaken nooit een twijfel opengelaten.

Zoo schreef Joseph King in het Engelsche blad „Foreign Affairs“ in October 1921:

„De volksstemming van 20 Maart 1921 heeft de sluizen geopend voor een bewind van verschrikking en massamoord, voor een golf van misdaden, brandstichtingen, plunderingen en alle mogelijke gewelddadigheden tegen de Duitschers. Honderden vooraanstaande Duitschers hebben hun leven ingeboet, duizenden zijn met geweld van huis en haard verdreven. Tienduizenden vluchtten wanhopig in verbanning, zoodat tegenwoordig 50.000 Opper-sileziërs op de weldadigheid in Duitschland zijn aangewezen.“

De correspondent van de „Manchester Guardian“ schreef 3 Juni 1921 uit Beuthen:

„Men kan hier overal hooren, dat de Polen laf zijn, dat ze als de hazen wegloopen, dat zij gevangenen ombrengen, gewonden vermoorden, lijken verminken, dat zij rooven en plunderen, den wapenstilstand voortdurend schenden en hun woord niet houden...“

Lloyd George zeide 16 Augustus 1921 in het Britsche Lagerhuis:

„De Poolsche opstand in deze gebieden heeft een opmerkelijke gelijkenis gehad met overeenkomstige gebeurtenissen te Wilna en aan de Russische grens, e. t. toen het geschiedde, gevoelden wij, dat, als zulke dingen zonder protest worden geduld, de heerschappij van het internationale recht ten einde zal zijn en in de beslissing van deze groote grensvraagstukken het geweld zou overheerschen.“

De „Daily News“ schreef 18 Mei 1921:

„De verschillende roode legers, die aan de Ruhr en in Saksen den huiselijken vrede van Duitschland hebben verstoord, waren orden-

telijke troepen, vergeleken met den ongedisciplineerde en ongeregelde Poolsche rooverbenden, die met zooveel succes een der rijkste industriegebieden van Europa hebben geterroriseerd.“

De „New Statesman“ schreef 21 Mei 1921:

„De Poolsche opstand in Opper-Silezië moet worden gerangschikt onder de allerdolste episoden in de nieuwere geschiedenis van dit dwaze ‚foolish‘ volk.“

Zelfs het Fransche nieuwsagentschap Havas gaf in Maart 1922 toe:

„De hel is hier thans uitgebroken!“

De Italiaan Malorida schreef in de „Sera“:

„...achtervolgingen, massajustitie, het in den kerker werpen, fusileeren en het heele arsenaal van de ‚gruwelen van België‘ is hier vertegenwoordigd...“

De Italiaansche journalist Filippo Sacchi schreef in Juli 1921 in de „Corriere della Sera“:

„...Ik kan den Polen in Opper-Silezië de lof niet ontzeggen, dat zij in het verzinnen van kwellingen en martelingen alle voorbeelden aan genialiteit verre overtreffen.“

De apostolische commissaris voor Opper-Silezië, dr Serra, klaagde in een kerkelijke verordening van 29 Juni 1921:

„...Priesters werden hier aan hun gemeenten ontruikt, in de gevangenis geworpen, door vuige handen mishandeld, heilige plekken werden verwoest, plunderingen, gewelddadigheden, mishandelingen en moorden werden gepleegd.“

Zelfs de „Times“ schreef 10 Mei 1921:

„Door over te gaan tot den bewapenden opstand hebben Korfanty en zijn aanhangers den geheelen grondslag van het verdrag van Versailles op losse schroeven gezet.“

Maar de regeeringen van de zogenaamde „groot westersche democratieën“, die in dien tijd over het lot van Europa hadden te beslissen, zwegen. Nadat zij de Poolsche misdaden langer dan twee jaar hadden geduld, ja, hadden begunstigd, hadden zij geen bedenkingen om in openlijken strijd met het voor Duitschland overweldigend gunstige resultaat van de volksstemming honderdduizenden Deutsche menschen aan hun pijnigers over te leveren en hen daarmee te stooten in een lijdensperiode van tientallen jaren, waaruit zij eerst na een laatste en vreeselijk bloedoffer zouden worden verlost.

De lijdensweg van de Duitsche minderheid in Polen

Officieel wordt medegedeeld

(Derde officieele Duitsche publicatie over de Poolse gruwelen tegen de Volksduitschers in Polen):

Met ontsteltenis en afschuw heeft het Duitsche volk en de openbare meening der geheele wereld vernomen, welk een ontzettende hoogte het aantal slachtoffers, die het misdadig sadisme van Poolse horden onder de Duitsche minderheid maakte, tot heden heeft bereikt. Het is nauwelijks te begrijpen, dat volgens de laatste officieele cijfers het voorloopig aantal Volksduitsche dooden op 60 000 wordt gesteld. Weliswaar staat het Poolse volkskarakter sinds langen tijd ongunstig bekend door zijn fanatisme, zijn ongebreideldeheid en zijn spreekwoordelijke wreedheid. De orgiën echter eener zinloze furie tegen alles wat Duitsch is, kunnen niet langer als een spontane actie van plotseling oploeiende hartstochtelijkheid worden verklaard. Zij zijn veeleer het uiteindelijk gevolg en het hoogtepunt eener politiek van systematische op-hitsing, onderdrukking en vervolging, die door de zoogenaamde hoogste kringen in Polen, door de Poolse geestelijkheid en vooral door de Poolse autoriteiten sinds tientallen jaren tegen alles wat Duitsch was, werd gevoerd.

Minderheidsrechten miskend

Door het Dictaat van Versailles zijn er miljoenen Duitschers volkomen in strijd met het plechtig beloofde zelfbestemmingsrecht der volken onder dwang bij de nieuw geschapen Poolse republiek ingelijfd.

Zelfs vertegenwoordigers der toenmalige geallieerde mogendheden hadden er bezwaar tegen, Duitsche menschen onvoorwaardelijk uit te leveren aan de dragers van een staatkundig experiment, wier cultureel niveau bij het Duitsche vergeleken eeuwen ten achter stond en wier beschavingscapaciteit zelfs door degenen, die dit experiment ondernamen, met het grootste wantrouwen bejegend werd.

Dienovereenkomstig werden Polen bij de verdeling van de geroofde Duitsche gebieden in 1919 deze Duitsche landen slechts toegekend onder de uitdrukkelijke voorwaarde, dat het den Duitschers voor hun leven, hun eigendom, hun taal en hun cultuur nauwkeurig omlijnde garanties zou geven, want men nam terecht aan, dat Polen zonder een dergelijke verplichting den onder dwang ingelijfde Duitschers de primitiefste rechten zou weigeren. Het nieuwe Polen werd dus door zijn eigen stichters niet als een volkomen gerechtigde en beschaafde staat beschouwd.

Het Verdrag tot Bescherming der Minderheden van den 28sten Juni 1919, den dag der ondertekening van het Verdrag van Versailles, is een waardeeloos vodge papier gebleken. Dadelijk na de inbezitting der Duitsche gebieden door Polen begon een stelselmatige verdrijving en uitroeiing der Duitsche volksgroepen, wat tot een ware volksverhuizing leidde. Honderdduizenden van aan hun land verknochte Duitschers werden op grond van de verandering van souvereiniteit genoopt, oogenblikkelijk het Poolse gebied te verlaten. Dreigementen tegen alle Duitschers, die zich niet gereed maakten, om terstond te vertrekken, waren aan de orde van den

dag en werden door de Poolsche autoriteiten niet alleen geduld, maar zelfs aangewakkerd.

Bovendien brak er in verschillende deelen van Polen een bloedige terreur uit tegen de Volksduitschers. Ontelbare Duitschers vielen ten offer aan Poolsche moordbenden; geen instantie ter wereld echter bekommerde zich daarom, geen statistiek bemoeide zich daarmee. Pas nu, nadat er een officieel Duitsch bureau is opgericht om een onderzoek in te stellen naar al deze Poolsche acties, begint zich langzamerhand de geweldige omvang der Duitsche verliezen aan goed en bloed af te teekenen. Reeds in 1929 had deze politiek van systematische vernietiging van alles, wat Duitsch was, ten gevolge gehad, dat de Duitsche minderheid in de steden der afgescheiden gebieden tot 14,5 percent van haar vroegere sterkte was gereduceerd.

Roof van huis en hof

Met de uitroeiing van het Duitsche element in de steden ging de uitroeiing van het Duitsche element op het platteland hand in hand. In flagranten strijd met het volkenrecht ging men op grond van het Dictaat van Versailles over tot de onteigening van het geheele bezit van alle Rijksduitschers. Voorts ontnam men tallozen Duitschen boeren hun eigendom en verdreef ze van huis en erf, zulks in frappante tegenstelling tot een uitspraak van het Internationaal Gerechtshof te den Haag van 10 September 1923, waarin deze Poolsche maatregelen als niet in overeenstemming met de Poolsche verplichtingen voor de bescherming der minderheden werden gebrandmerkt.

Door dergelijke illegale maatregelen heeft Polen zich een recht van terugkopen en optie op Duitsch grondbezit aangematigd, waardoor zelfs het erven van vader op zoon en vooral iedere eigendomsoverdracht onder Duitschers onmogelijk werd gemaakt. In 1926 smeedde Polen dan door de zoogenaamde Wet op de Agrarische Reorganisatie een nieuw wapen in den strijd tegen het Duitsche grondbezit. Jaar in jaar uit werd deze wet volkomen eenzijdig tegen de Duitsche volksgroep toegepast.

Alleen in het gebied van den corridor werd er van 1925 tot 1938 een oppervlakte verkaveld, die voor 72 percent in Duitsch en slechts voor 28 percent in Poolsch bezit was; hetzelfde geschiedde in Posen. In Oost-Opper-Silezië was deze verhouding in Februari 1939 zelfs 98,7 tegen 1,3 percent.

Op den onteigenden grond werden uitsluitend vreemde Poolsche elementen uit Congres-Polen en Galicië neergezet. Dezelfde strekking had de zoogenaamde Wet op de Grenszones van 1927, waardoor er aan het verblijf en den aankoop van grond-

bezit in de aan Duitschland grenzende gebieden beperkingen werden opgelegd.

De balans van deze verdelgingsactie tegen het Duitsche grondbezit, welke zich midden in den vrede en in een tijd van eerlijke Duitsche pogingen, om met Polen tot een vergelijk te komen, afspeelde, toont aan, dat er in de jaren van 1919 tot 1939 miljoenen morgen Duitsch bezit zijn geroofd. De monsterachtigheid van dit cijfer wordt nog duidelijker, wanneer men bedenkt, dat in de periode der Pruisische administratie krachtens de door de vijandelijke propaganda gedurende den wereldoorlog steeds weer op de heftigste wijze aangevallen onteigeningswet van 1908 in totaal slechts 6600 (zesduizendzeshonderd!) morgen Poolsch land, dus practisch absoluut niets, werd onteigend.

Verdreven, mishandeld, vermoord

Met andere methodes, in de eerste plaats met boycotacties en belastingchicanes werd ook het Duitsche kleinbedrijf in Polen te gronde gericht. Daardoor werd bijvoorbeeld de geheele Duitsche industrie in Oost-Opper-Silezië den Polen in handen gespeeld, er hadden massaontslagen plaats van Duitsche employé's en arbeiders, die zich op die manier gedwongen zagen, om het land te verlaten. Reeds in 1931 stelde een onderzoek van het Instituut voor Studie van Minderhedenkwesities te Warschau het aantal tot dan toe uit Polen verdreven Duitschers op circa 1 miljoen.

In werkelijkheid was dit cijfer nog veel hooger, het lot der verjaagden nog veel tragischer. Een groot aantal dezer verjaagden is aan de gevolgen der uitdrijving ellendig ten onder gegaan, een aanmerkelijk deel der uitgestootenen reeds in Polen op gewelddadige wijze uit den weg geruimd. Een zondvloed van vernietigde existenties en menschenlevens, nood, ellende en wanhoop is het resultaat dezer cynische en misdadige verdelgingspolitiek van Polen.

Maar ook de achtergeblevenen hadden weinig reden tot blijdschap. Ondanks alle internationale garanties werden hun primitiefste rechten met voeten getreden. Op enkele uitzonderingen na werden alle Duitsche scholen, waarvan men er in Posen en West-Pruisen eenige duizenden telde, gesloten. De strijd om het dagelijksche brood werd van jaar tot jaar hachelijker. De Duitsche arbeiders in Oost-Opper-Silezië waren voor 60 tot 80 percent werkloos. Wat met de maatregelen der autoriteiten niet bereikt kon worden, dat verwezenlijkte de anti-Duitsche boycot van den chauvinistischen Westmark-Bond onder lijdelijk toezien en verkapte aan-

moediging van hoogerhand. Was ook dit nog niet afdoende, dan nam men zijn toevlucht tot openlijke bloedige terreur.

Voor al de Duitse minderheid in Opper-Silezië heeft steeds weer de bloedigste offers moeten brengen. De beestachtige moorden der door Korfanty aangevoerde Poolse horden in den tijd der volksstemming hebben toenmaals de openbare meening der geheele wereld in beroering gebracht. Onder Poolse druk hebben in die dagen 120 000 Duitschers in Opper-Silezië het land hunner vaderen moeten verlaten.

De volksstemming van 1921 viel desondanks ten gunste van Duitschland uit. De geallieerden weigerden bij de deeling van Silezië evenwel tegen elk recht met het resultaat van deze door brutale Poolse terreur in ontelbare gevallen vervalschte stemming rekening te houden. Toen in 1926 de beruchte Woiwode Graszynski in dit gebied aan de macht kwam, nam die strijd tegen de Duitse minderheid steeds scherper vormen aan.

De Volksduitschers in Opper-Silezië waren jaren lang eenvoudig vogelvrij, zonder dat de Volkenbond of de Westersche mogendheden, die aan dezen ongehoorden toestand schuldig waren, in dezen verdelgingsoorlog tusschenbeide kwamen. Ondanks alle academische verzekeringen van humaniteit en van bescherming der minderheden hebben de Westersche mogendheden niets gedaan, om het lot van deze beklagenswaardige en toen nog hulpeloze Duitschers te verbeteren. De reden hiervan ligt voor de hand: men wilde Polen als Oostelijk bastion van het Engelsch-Fransche omsingelingssysteem tegen Duitschland niet zwakken, ja, zelfs niet prikkelen.

Polen brak zijn woord

De pogingen, die de Führer jaren lang geduldig in het werk heeft gesteld, om met Polen tot een vergelijk te komen en daardoor tevens verbetering te brengen in het harde lot onzer volksgenooten hebben de Polen slechts beschouwd als een vrijbrief voor hun maatregelen ter vernietiging der Duitse volksgroep. Terwijl de Duitse pers op grond van het verdrag van goede nabuurschap van 1934 zich de grootste terughoudendheid oplegde in haar berichtgeving over Poolse maatregelen, terwijl de kleine Poolse minderheid in Duitschland ongestoord haar eigen cultureel leven en aan den economischen opbloei van het Rijk deelnemen kon, zette de Poolse pers haar ophitserij stelselmatig voort en bleven de Poolse autoriteiten doelbewust bij haar verdelgingspolitiek. De Polen wezen het Duitse voorstel tot het sluiten van een Duitsch-Poolsch minderhedenverdrag beslist van de hand.

In plaats daarvan kwam het den 5den November 1937 alleen maar tot de publicatie van een Duitse-Poolse verklaring, waarbij de beide regeeringen de verplichting op zich namen, de op haar territorium levende minderheid wettelijke bescherming, economische gelijkgerechtigdheid en een minimum aan cultureele activiteit te garanderen. Ook ditmaal brak Polen zijn woord. Onmiddellijk na de publicatie dezer verklaring volgde er een nieuwe golf van terreur en ontslagen.

In het Olsa-gebied, welks annexatie Polen uitsluitend aan de Duitse politiek in den herfst van 1938 te danken had, ging men volgens hetzelfde procédé te werk. Ondanks alle in verdragen vastgelegde Poolse beloften begon hier direct na den opmarsch der Polen een massaterreur op groote schaal tegen de geheele Duitse en Czechische bevolking, waaraan ontelbare existenties en menschenlevens ten offer vielen. In den winter van 1938/39, toen de Führer Polen op grootmoedige wijze de hand toestak voor een definitieve regeling van alle Duitse-Poolse problemen, werd de druk der autoriteiten steeds grooter. In Januari 1939 werden de willekeurige arrestaties van Duitschers hervat. In Februari kwam het in alle groote steden tot anti-Duitse demonstraties en relletjes.

Het was telkens weer hetzelfde. Elk Duitse streven om tot een vergelijk te komen, werd door Polen als een teeken van zwakte uitgelegd en beantwoord met nieuwe onderdrukkingsmaatregelen tegen de Duitse volksgroep.

De laatste etappe van den Duitschen lijdensweg

In deze sfeer begon de laatste etappe van den Duitschen lijdensweg. Hadden de Westersche mogendheden tot nu toe bij het Poolse optreden werkeloos toegezien, thans begonnen zij, na openlijk haar omsingelingspolitiek tegen het Rijk te hebben geproclameerd, de machthebbers van Warschau in hun misdadig drijven rechtstreeks aan te moedigen. Einde Maart, dus juist ten tijde, dat Chamberlain de „garantie“ voor Polen aankondigde, moesten de Duitse consulaten melding maken van woeste uitpattingen van het gepeupel in de West-Poolse gebieden.

In de omgeving van Lodz kwam het in verschillende dorpen tot regelrechte Duitschers-programs, waaraan talloze Duitschers ten offer vielen en waardoor duizenden Duitse existenties vernietigd werden. Den 7den Juni rapporteert het Duitse consulaat te Lodz: „De bedreiging der Volksduitschers met doodslag, foltering, enz. is een alledaagsch verschijnsel geworden.“ Heele gezinnen

brachten, omdat ze voortdurend met den dood werden bedreigd, de nachten in de bosschen door.

De Engelsche regeering, die in de maanden van de ongelooflijkste Poolsche terreur den mond zoo zeer vol had van huichelachtige frases en raadgevingen voor een Duitsch-Poolsch vergelijk, is door de Duitsche ambassade te Londen voortdurend van deze toestanden op de hoogte gehouden. Te Londen echter heeft men geen vinger uitgestoken en geen woord gezegd, om een einde te maken aan deze onmenselijke, den vrede verstorende actie: **Polen was Englands vooruitgeschoven bondgenoot; terwille van de belangen der omsingeling moest de stem der menschelijkheid verstommen!**

Aan de furie der opgehitste Poolsche massa paarde zich het stelselmatig optreden der autoriteiten. De Duitsche Huizen te Posen, Bromberg, Lodz, Tarnowitz, Karwin en Oderberg werden gesloten en onteigend, kerken vernield, geestelijken aan de gewelddadigheden van het plebs overgelaten. Wreedheden, mishandelingen, bedreigingen en de lafhartigste moorden kenmerken het wangedrag der Polen in dezen zomer der verschrikking. Er begon een massavlucht van allen, die in weerwil van de strenge Poolsche bewaking de reddende grens konden bereiken. Meer dan 70 000 vluchtelingen werden er alleen al in de Duitsche noodbampen geteld. Tallooze

anderen moesten huis en haard verlaten en in de bosschen vluchten. Hoevelen van hen reeds toen aan de Poolsche terreur ten offer zijn gevallen, is op het oogenblik nog niet te overzien. Zij, die achterbleven, waren prijs gegeven aan ellende en dood. Einde Augustus begint de marsch des doods der Volksduitschers uit de grensgebieden.

Onderweg naar de beruchte concentratiekampen, waarheen zij versleept werden, hebben ongetelde Duitschers hun trouw jegens het volk, waartoe zij behoorden, met den dood bezegeld. Tientallen jaren had Polen de Duitsche millioenenbevolking van hof en erf verdreven, geterroriseerd en als vogelvrij verklaard behandeld. Deze stelselmatige actie beleefde haar ontzettend hoogtepunt onmiddellijk na het uitbreken van den oorlog.

De meer dan 58 000 vermoorden, die tot nu toe vastgesteld konden worden, zijn de laatste bloedgetuigen van den misdadigen weg, dien Polen van het Dictaat van Versailles tot het einde toe consequent en zonder eenige consideratie is gegaan. Den waren omvang echter van twintig jaren Poolsche verdelgingspolitiek zal de wereld pas leeren kennen, wanneer het ingestelde uitgebreide onderzoek zal zijn afgesloten.